

[Finansministeren.]

forslag, der nu er tale om, ikke identiske med det oprindelige forslag om frigørelsesafgift. Men selv om det altså er nye forslag, og selv om man derved har luget noget af det administrativt overordentlig besværlige væk, som var i de oprindelige, må jeg stadig væk mene, at oppositionens forslag vil være meget vanskelige at administrere. Det skal jeg ikke gå i enkeltheder med — jeg vil næsten sige, at det umiddelbart springer i øjnene, når man ser ændringsforslagene.

Dernæst må jeg sige, at der i oppositionens forslag er en række undtagelser fra beskatningen, som jeg for min del må finde urimelige. Der er også et tillæg til anskaffelsessummen på 100 pct., som jeg må finde er alt for stort. Dertil kommer så, at selve beskatningsprocenten kun er 30. Jeg mener, der hermed er tale om en så lempelig ordning, at det nærmer sig, jeg vil ikke sige en karikatur, men noget i den retning. Derfor må jeg mene, at som oppositionens tanker her er nedfældet i forslagsform, er de, set fra mit og regeringens synspunkt, uacceptable.

Når jeg har sagt det, vil jeg dog gerne sige, at der var noget i den oprindelige tankegang om frigørelsesafgift, der principielt talte mig og gjorde, at jeg for min del fandt, at det dog vist var en tankegang, man kunne gå nærmere ind på, og som jeg derfor gerne ville se udformet. Men jeg må sige, at den udformning, vi fik at se, virkede skræmmende.

Det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen spurgte mig — næsten inkvisitorisk — om jeg havde bemærkninger at gøre til den sagsfremstilling, oppositionen har ladet indgå i betænkningen. Jeg kan derom sige, at hvad der er foregået i udvalgsmøder, hvor jeg ikke har været til stede, kan jeg hverken sige det ene eller det andet om, og det vil jeg derfor ikke prøve på. Men jeg har ikke forstået, at der var givet noget løfte — jeg har i hvert fald ikke gjort det — om, at jeg skulle udarbejde et lovforslag på grundlag af principerne i oppositionens forslag. Det vil jeg gerne have sagt ganske klart.

Hvad jeg derimod har lovet, er, at jeg gerne ville undersøge, om vi kunne udforme nogle ændringsforslag til det oprindelige lovforslag, som i nogen måde imødekom oppositionens synspunkter, hvilket jo

er noget andet end at bygge på dens principper. Sådan ligger sagen for mit vedkommende, og det har jeg holdt mig til.

Jeg kan ikke erkende, at vore kommentarer til oppositionens første forslag har været for længe undervejs, for det var faktisk et ganske stort arbejde at gå tingene igennem. Derimod må jeg erkende, at det seneste ændringsforslag er kommet vel sent; det kan ikke bestrides. Det eneste, man kan sige dertil, er, at der just i denne periode har været mange andre ting at se til. Det tror jeg også har påvirket udvalgsarbejdet.

Jeg kan i øvrigt anføre, at oppositionen med sit arbejde vedrørende frigørelsesafgiften, når vi går tilbage til den første begyndelse, også har været ret så længe undervejs og ikke på ethvert tidspunkt har udnyttet den arbejdskraft, der var stillet til rådighed, sådan helt intensivt. (*Haunstrup Clemmensen*: Det er da helt urigtigt!). Nej, det er ikke helt forkert, og jeg vil gerne anføre det — ikke som en undskyldning, men som en forklaring på, at det ikke altid er muligt at få tingene til at gå helt så hurtigt, som andre måske venter det af én.

Så er der en enkelt bemærkning af det ærede medlem hr. Axel Kristensen, jeg må anholde. Det ærede medlem sagde noget i retning af, at ændringsforslaget vedrørende fritagelse for beskatning af fortjenester på parcelhuse var fremsat for at købe parcelhusejernes stemmer. Jeg tror, det ærede medlem skal være lidt varsom med at fremkomme med bemærkninger i den retning. Jeg har i alt fald nogen erindring om, på hvilken måde propagandaen blev ført i sin tid, da vi havde jordlovene til folkeafstemning, og jeg tør nok sige, at der dengang var nogle, der var ude efter at købe parcelhusejerne stemmer — så mon ikke vi skulle lade det ligge?

Til det ærede medlem hr. Johan Asmusen, der et par gange talte om, at lovforslaget bar præg af, at man havde tænkt på et tal, skal jeg gerne sige, at når grænsen for de parceller, for hvilke fortjenesten ved salg fritages for beskatning, er sat til et areal på mindre end 1.400 m², hænger det ganske simpelt sammen med, at vi ville gå så højt op — men heller ikke højere — at der ikke kunne blive tale om en udstykning fra den pågældende ejendom, idet netop en udstykning ville medføre mulighed for en fortje-